

Forfatter: Wessel, Johan Herman

Titel: Hundemordet

Citation: Wessel, Johan Herman: "Hundemordet", i Wessel, Johan Herman: *J.H. Wessels Samlede Digte*, udg. af J. Levin , 1901, s. 50. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wesselhhl-shoot-workid64423/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: J.H. Wessels Samlede Digte

HUNDEMORDET.

At Mennesker af Dyr saa tid;
 Meer Væsen end af Næsten giøre,
 Det see vi dagligdags, og høre;
 Moralen hos dem nyter lidt.
 Jeg derfor mig opholder ei
 Ved dem Behreidelser at give,
 Som de vil være, lad dem blive!
 Moral skriv for dem, hvem som vill
 Jeg, for min Part, jeg passer, jeg,
 Og min Propos stax skrider til.

Der var engang en Tømmersvend;
 Med ham en Slagter-Hund sig viste ei som Ven.
 Han vilde bide ham; og, som nu let kan vides,
 En Tømmersvend ei meer end du og jeg kan bides:
 Han derfor hævede sin Øxe rask,
 Og klavede sin Uvens Pandebraax.
 Nu skulde det til Uheld træffe,
 At Hundens Eier kom
 I Øieblikket, som
 Hans Hund var ud af Stand at bieffe:
 Han bieffede for ham.

Jeg holder det for Skam
 For Læsere at repetere,
 Hvad Skieldson, Truddler, Eed, han bieffede, med mere.

Omsonst den kiere Mand, som havde Panden deelt,
 Ham vilde forestille:
 To halve Hoveder udgjør et heelt;
 Den anden mod Raison ei tage vilde,
 Og skien: han fandt sig noget slagen
 Ved et saa fyndigt Argument,
 Han foranstaltede dog næste Dagen
 Den Tømmersvend en Stævning sende.

Ei denne lod sig forelægge,*
 For Dommeren de usdte begge.
 Citaten maaled da først:
 »Man kunde jaget bort min Hund med nogle Børst,
 Jeg selv da skulde sagt, han gjorde vel,

*) Lod sig forelægge, lod sig af Dommeren give Udsættelse.

Men slaae mig Hunden rent ihjel,
Og med sin Øxe paa ham Panden kløve,
Og mig min beste Skat berøve,
Det troer jeg vist, Hr. Dommer, straffes bør.«
Hr. Dommer tog til Ords: »svar mig paa hvad jeg spør,
Du Temmersvead, hvorfor ei Skaftef tæge,
Og dermed Hunden fra dig jage?»
Han svarede (først rømmende med Tugt):
»Hvad han havde mig med Halen vildet bidt,
Jeg Skaftef ei engang imod ham harde brugt,
Men jaget ham med bare Hænder;
Men Bøstet faldt mig an med skarpe Tænder.«
Da kendte Dommeren, saasnart han hørte det:
»Skarpt imod skarpt, den Temmersvead har Ret.
Du Slagter, som har yppet Tretten.
To Mark erlægges her i Retten.«

Jeg lovede vel i Fortalen
At ikke røre ved Moralien;
Dog Loven, siger man, er sælig,
Men Høiden er besværlig.
I Enden af mit Værk at stree moralske Træk,
Derfor var jeg fur, og er endnu en Guek.
Moralen her skal kort, dog noget fyndig gives:
Man ei om Bagatel maae med sin Næste kives.

DEN FORVOVNE SJÆLLANDS-FAER.

Der var engang en Sjællands-Faer -- --

Men det er sandt! jeg var en Nar,
Om uden et Excludium
Jeg vilde foreslagge Publicum,
Hvad jeg det haver at fortælle.
Hver rigtig Arie
Aanvæides ved en Ritournelle;
Min Ritournelle er nu dan,
Som, om I giver Tiid, I skal faae see.

Hver Mand af Penge er en Ven,
Og Sjællands Bønder ere Mænd,